

Naplnění Duchem svatým

Hošťálková 9. 6. 2019

Písně: 213, 373, pěv.sbor, 682, 510

Čtení Písma: Skutky apoštolů 2, 1 - 21

Text kázání: ev. Jana 3, 8; Skutky apoštolů 2, 4

Milí bratři a sestry,

slavíme dnes Svatodušní neděli. Církev si v ní připomíná novou etapu své cesty, kdy přestává být společenstvím lidí, kteří jsou zde sami pro sebe, ale kteří v určité chvíli přijímají vystrojení k tomu, aby mohli působit také za hranicemi svého společenství, církev se staví na startovací čáru své dlouhé misijní dráhy. To by bylo nemožné bez vyzbrojení Duchem svatým. Seslání Ducha svatého bylo rozhodujícím mezníkem v činnosti apoštolů. Kruh učedníků přestal být uzavřenou společností Ježíšových přátel. Apoštolé pochopili: „*Ježíš Kristus, nepatří jenom nám. Spasení je tu pro všechny lidi. A my jim máme toto evangelium přinést*“. Bez Ducha svatého by tento úkol nepochopili, a nebyli by ho ani schopni.

Tedy Duch svatý. - Ke komu přichází? Nepřichází k jednotlivcům, kteří si v soukromí pěstují svou víru: „***Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě***“. Duch svatý přichází do společenství církve. Tak tomu bylo o letnicích v Jeruzalémě i ve všech dalších případech, které jsou zapsány ve Skutcích apoštolů. Vždycky šlo o více lidí, společenství, které bylo shromážděno na jednom místě, modlili se a čekali na Kristův pokyn. Do tohoto modlícího se a očekávajícího společenství sesílá Kristus svého Ducha, a ten jim ukáže, co mají dělat. Zde v Jeruzalémě je zmocnil k misijnímu kázání přítomným Židům. V Antiochii je zase přivedl k misii mezi pohany: Saul a Barnabáš byli vysláni na první misijní cestu.

Kdo pohrdá společným shromážděním, ten se Ducha svatého sotva dočká. Duch svatý přichází k těm, kdo se modlí a společně promýšlí další cestu církve. Naše shromáždění jistě nejsou nějakým samospasitelným obřadem. Účast na nich nemůže nahradit věrnost Bohu v každodenním životě. Jsou však Boží dary, které nezbytně potřebujeme a které je možné přijmout právě ve shromáždění. Dar Ducha svatého je jedním z nich.

Duch svatý přichází jako prudký vítr, tak nám o tom svědčí evangelista Lukáš ve Skutcích apoštolů. Vítr, to je něco svobodného a nespoutaného, co nemůžeme nijak ovlivnit. Starověký člověk neuměl navíc vítr ani vysvětlit. Na to navazuje Ježíš v rozhovoru s Nikodémem: „***Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde***“. Právě tak je tomu s Duchem svatým. Je to svobodný, ničím nespoutaný projev Boží péče o člověka. Nikdo nemůže Duchu svatému poroučet, nikdo ho nemůže zakázat, nikdo ho nemůže zaříditi ani usměrnit. Je to Boží dar a Bůh jej dává, jak sám ráčí.

A tímto Božím Duchem byl naplněn celý dům, kde byli. „***Ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden***.“ Oheň bývá v Bibli často znamením Božího soudu. Hospodin je jako spalující oheň, před kterým neobstojí nic falešného. Tak i Duch svatý odkrývá vše špatné a polovičaté. Zlo a hříchy jsou nazvány pravým jménem. Proto Petr, v moci Ducha svatého, ukáže hned v

prvním kázání na vinu lidu: „*Bůh nám poslal Spasitele Ježíše, ale vy jste ho přibili na kříž a zabili*“. Duch svatý odhaluje, jací skutečně jsme. Oheň je však i obrazem Boží moci, které člověk nemůže odolat. Vystihuje to prorok Jeremiáš - už nemohl dál a chtěl se svého úkolu vzdát. Ale slovo Hospodinovo v něm bylo jako oheň. Pálilo Jeremiáše tak, že nemohl přestat. Tak působí Duch svatý. Má moc, které se člověk neubrání. Někdy přímo člověka donutí, aby se podrobil Božímu nároku a přijal svěřený úkol, i když se zdá být nad lidské síly. Žádný člověk není sám od sebe nakloněn dělat Boží vůli a nést druhým Boží slovo. Váháme a máme všelijaké výmluvy. Duchu svatému však není možné odolat. Díky Bohu za něj. Nadšení časem ochabne. Duch svatý však působí stále.

Všichni shromáždění „*byli naplněni tímto Duchem svatým a začali mluvit ve vytržení jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat*“. Pán Ježíš Kristus jednou svým učedníkům řekl, aby si nedělali starosti, jak obstojí před vládci a králi - „*Duch svatý je naučí, co mají mluvit*“. To se potvrdilo i o letnicích v Jeruzalémě. Apoštolé předtím jistě ani nepomysleli na nějaké veřejné vystoupení. A přece bylo jejich svědectví tak mocné, že lidé užasli a byli ohromeni. Obyčejní muži, rybáři z Galileje, lidé neučení a prostí a náhle mluví s takovým nadšením o velikých Božích skutcích! Byli naplněni Duchem svatým. Právě zde, při zvěstování evangelia, je vlastní pracovní pole Ducha svatého. Bylo by jistě neodpovědné, kdyby si člověk předem nepromýšlel, co lidem poví. Spoléhat se na to, že mi to Duch v poslední chvíli vnukne je spíše dokladem lenivosti, samolibosti, pýchy. Tak, jako se předem modlíme za Ducha svatého, tak si předem také připravujeme obsah svého svědectví. I apoštolé měli za sebou desetidenní přípravu když byli spolu a vytrvale se modlili. To hlavní je však dílem Ducha svatého. On promění naši nehotovou a všelijak koktavou řeč ve srozumitelné zvěstování. On způsobí, že naše neumělé mluvení „*o velikých věcech Božích*“, bude mít potřebný účinek.

A to, co se o letnicích ozývalo z úst apoštolů nebyla také žádná nesrozumitelná řeč. Právě naopak, Duch svatý jim, prostým rybářům, vložil do úst taková slova, kterým rozuměli všichni přítomní, i když pocházeli z různých jazykových oblastí. Apoštolé najednou mluvili jazyky, kterým se nikdy neučili. V té chvíli jim to bylo dáno. Tak Pán Ježíš Kristus, hned na začátku, apoštolům připomněl jejich poslání: **Budou kázat evangelium všem národům**. To byl vlastní smysl tohoto zázraku. Slovo Kristovo bude znít po celém světě, ve všech jazycích a nářečích. Je to vlastně protiklad vyprávění o zmatení jazyků při stavbě bábelské věže. V obou případech se najednou začalo mluvit jinými jazyky. V Babelu však šlo o odcizení, nepřátelství a rozdělení lidí. Tady jde o sjednocení. Ozývají se mnohé jazyky, obsah řeči je však stejný: spasení v Ježíši Kristu. Různý jazyk, různá nářečí, avšak „*jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech lidí*“.

Odezva na toto zvěstování v moci Ducha svatého však byla různá. Lidé, kteří se stali svědky seslání Ducha svatého se vzápětí rozdělili na dva tábory. Jedni to vzali vážně, uvědomili si, že jde o něco výjimečného a tušili, že původcem všeho je Bůh. Druzí však měli hned po ruce jiné vysvětlení: Z apoštolů mluví víno, jsou opilí. Jestliže tu Lukáš píše i o nich, nejspíš jich nebylo málo. Jsou lidé, kteří umí zesměšnit i nejsvětější věc. Vážnou věc odbudou hloupým vtipem. Kolika důležitým rozhodnutím se lidé vyhnuli tímto laciným způsobem! Kolik vážných rozhovorů bylo tak předčasně ukončeno! Posměšné řeči najdou vždy ochotné posluchače. Dílo Ducha svatého však tím zastaveno nebude.

Tak lidé dodnes reagují na přítomnost a působení Ducha svatého - jedni uvěří, druzí se posmívají. Dva lidé žijí ve stejných podmínkách, mají stejnou výchovu,

stejně učitele - jeden uvěří, z druhého se stane posměvač. Jedni jsou přístupní evangeliu a dají se oslovit. Druzí jsou sami se sebou spokojeni, plní vlastního „já“, nic vyššího nehledají. Ale Kristovo evangelium má být kázáno jednům i druhým.

Takto tedy vypadá dílo Ducha svatého. Duch svatý se chopil učedníků a vyvedl je ven. Jakoby jim řekl: *„Vaše místo není uvnitř, za zavřenými dveřmi, abyste se tam navzájem utvrzovali ve víře. Vaše místo je venku na náměstí, mezi lidmi. Máte před sebou misijní úkol, který začne v Jeruzalémě a dosáhne až do posledních končin země“*. Tato „světovost“ misie byla znázorněna i tím, že v Jeruzalémě byli v tu dobu shromážděni lidé ze všech končin země. Jako by to byli zástupci celého světa, všech národů, kterým má být evangelium o spasení zaneseno. K tomuto dílu dává Kristus Ducha svatého. Křesťanská víra není jen náš osobní majetek, naše soukromé potěšení, Kristus nechce vládnout jen v našem srdci. Kristu patří celý svět. Každý křesťan vedený Duchem svatým je proto zároveň misionářem, vyslancem svého Mistra a Pána.

Prosme tedy i my za Ducha svatého. Dělejme to s důvěrou, že nás Bůh vyslyší. Vždyť ze všech našich modliteb slyší nejraději tuto prosbu, protože v ní je vyjádřena touha být Bohu užitečný, být mu k dispozici, být jeho dobrým následovníkem a služebníkem. Nechtějme mu ale předepisovat, kam nás má vést a jak se má jeho Duch při nás projevit. To už nechme na něm. Nebude to vždy podle našich představ a našich přání. Vždycky nám to ale bude k dobrému.

Amen.